— În momentul de față, nu știu nici eu bine, doamnă, cine sînt; adică, vreau să spun că știu cine am fost cînd m-am trezit azi dimineață, cred însă că m-am schimbat de cîteva ori de atunci încoace.

— Cum vine asta? întrebă severă omida. Explică-te!

— Nu mă pot explica, doamnă — răspunse Alice — pentru că, vezi dumneata, *eu* nu sînt *eu*!

— Nu *văd*, spuse omida.

— Îmi pare rău, dar nu pot vorbi mai lămurit — răspunse Alice politicoasă — pentru că nici eu nu sînt lămurită. Te zăpăcești de tot cînd într-o singură zi te schimbi de atîtea ori!

— Ba de loc! răspunse omida.

— Ei, poate că pentru dumneata e totuna — spuse Alice — dar cînd te vei preface într-o bună zi în crisalidă — căci va veni și ziua aceea — apoi te vei schimba în fluture, cred că n-ai să te simți bine, nu-i așa?

— Ba de loc! răspunse omida.

— Poate că dumneata simți altfel decît mine — spuse Alice — eu știu că mie nu-mi vine de loc la îndemînă să mă tot schimb așa!

— Ție! strigă omida cu dispreț. Dar cine ești tu?

Cu aceste cuvinte, omida reluă convorbirea. Alice era supărată pe omidă din pricină că vorbea atît de scurt; de aceea se îndreptă din șale și spuse, înțepată:

— Cred că ar fi cu cale să-mi spui dumneata mai întîi cine ești!

— De ce? întrebă omida.

Întrebarea o puse pe Alice în încurcătură. Negăsind un răspuns potrivit și părîndu-i-se că omida e îmbufnată, fetița îi întoarse spatele.